

РЕШЕНИЕ

№ 206

гр. София, 28.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, NO VIII ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Мина Мумджиева

Членове: Костадинка Костадинова
Анна Кофинова

при участието на секретаря Татяна Огн. Шуманова
в присъствието на прокурора Т. В. Т.

като разглежда докладваното от Мина Мумджиева Въззивно наказателно дело от общ характер № 20231100606630 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.327 вр. с чл.318 от НПК.

Образувано е по повод постъпил въззивен протест срещу присъда на СРС, НО, 109-ти с-в по НОХД 2771/22г., с която на основание чл.304 от НПК подс. П. е признат за невиновен в извършването на три отделни престъпления по чл.144, ал.3 вр. ал.1 от НК, както следва: 1. за това, че на неустановена дата в периода от месец октомври до месец ноември 2018г., в гр. София, кв. Орландовци, ул. *****6 се закарнал с убийство на В.К. – насочил пистолет към нея и й казал „Ще те убия!“; 2. За това, че на 15.01.2019г., около 05:00ч. в гр. София, кв. Орландовци, ул. *****6 се закарнал с убийство на В. К. – казал й: „Ще те убия, ей момиченце, ти искаш да ме съсипеш, заради теб съм такъв!“; 3.за това, че на 18.08.2020г., около 20:00ч., в гр. София, кв. Симеоново, ул. „*****“ се закарнал с убийство на В. К. – казал й: „Ще си купя пистолет и ще те застрелям, но няма да позволя да си отидеш!“ и това закарване би могло да възбуди основателен страх за осъществяването му, като деянието е извършено в условията на домашно насилие.

В протеста се твърди, че присъдата е неправилна и незаконосъобразна. Излага се становище, че от събраните в хода на съдебното следствие доказателства се установява по категоричен начин както извършването на инкриминираните деяния, така и тяхното авторство в лицето на подсъдимия. Искане се от съда да отмени протестираната оправдателна присъда и да постанови нова осъдителна присъда.

Постъпило е допълнение към протеста, в което се изразява несъгласие с направената от СРС оценка на доказателствения материал. В протеста се излагат подробни съображения за неправилен анализ от страна на решаващия съд досежно показанията на св. К., депозирани в различните етапи на производството. Застъпва тезата, че съдът е игнорирал съществени доказателства в подкрепа на обвинителната теза, сред които са както

заклучението от изготвената КСППЕ, така и показанията на св. С. К.. В заключение в протеста се твърди, че неправилно СРС е приел, че обвиненията не се доказват по безспорен начин, като моли съдът да отмени атакуваната присъда и да постанови нова, с която да признае подсъдимия за виновен и да му наложи наказание към средния размер.

Посоченото в обвинителния акт пострадало лице – св. В.К. е изразила изрично, че не желае да се конституира като страна в производството (частен обвинител и/или граждански ищец (л.24, СП, СРС).

Съдът, след като обсъди доводите в протеста и допълнението към него, материалите по делото, както и след като съобрази основанията на чл. 327 НПК, намира, че за изясняване на обективната истина по делото не се налага провеждане на съдебно следствие за разпит на свидетели, подсъдимия и вещи лица, нито събирането на нови писмени доказателства.

В производството пред въззивния съд подсъдимият и неговият защитник участват лично, като оспорват протеста.

Прокурорът поддържа протеста. В хода на съдебните прения прокурорът посочва, че мотивите на първоинстанционния съд за постановяване на оправдателната присъда, а именно липсата на достатъчна доказателствена маса, на която да стъпи и да обоснове осъдителни изводи, са неправилни. Обосновава своето становище с показанията на свидетелката В.К., дадени от нея в досъдебната фаза, както пред съдия, така и пред разследващ орган. Посочва, че този доказателствен източник е приобщен в хода на съдебното следствие и включително и показанията пред разследващия орган са приобщени със съгласието на подсъдимия и защитника му, поради което не е била налице и пречката по чл. 281, ал. 8 НПК да бъде ползван при постановяването на присъда. В становището си пред съда прокурорът твърди, че показанията от досъдебната фаза са изключително подробни, взаимно допълващите се и кореспондират със заключението на СППЕ, както и с показанията на С. К.. С така наведените доводи прокурорът предлага въззивния съд да приеме за установено, че не е правилен изводът за недоказаност по несъмнен и безспорен начин на твърдените от прокуратурата деяния от подсъдимия. Изтъква се значението на гласните доказателства, събрани от непосредствения разпит на свидетелката В.К. в производството пред първоинстанционния съд, факта, че е потвърдила показанията си от досъдебната фаза и е изложила достатъчно конкретни мотиви защо не може да посочи конкретни дати, а именно предвид отдалечеността на събитието от момента, в който е депозирала показанията си в първоинстанционното производство, както и предвид обстоятелствата, че противоправните деяния на подсъдимия спрямо нея са били изключително чести. С посочените по-горе съображения прокурорът предлага на въззивния съд да приеме за установено, че не е нарушена и Европейската конвенция с прочитане и постановяване на евентуална осъдителна присъда на показанията от досъдебната фаза, доколкото чл. 6, т. б. Д определя свидетел, на чийто показания да може да встъпи съдът при постановяване на присъдата, да е бил в залата и да е могъл да отговоря на въпросите на подсъдимия, какъвто според прокурора е настоящият случай. В пледоарията си прокурорът твърди, че деянията, които са инкриминирани, както от обективна, така и от субективна страна, са осъществили самостоятелно състава на две престъпления по чл. 144, ал. 3 НК (закана на убийство), тъй като предвид изминалия дълъг период между двете инкриминирани деяния, не може да се приложат и правилата на съвкупността съгласно трайно установената и задължителна практика на Върховния съд за период около една година, доколкото инкриминираните са отдалечени помежду си в по-дълъг период от една година. С посочените доводи прокурорът приема, че липсва предпоставка по чл. 26, ал. 1 НК за определяне на продължавана престъпна дейност от едно престъпление за две деяния, като предлага на съда да постанови присъда за всяко от деянията, предвид изминалия период от време към минимума, предвиден в особената част на НК и да съобрази, че към

момента на деянията подсъдимото лице е било неосъждано. Предлага се съдът да упражни правомощията си да постанови нова, осъдителна присъда и да отложи наказанието с изпитателен срок от три години.

Защитникът на подсъдимия – адв. П. предлага на съда да не уважава протеста и да потвърди първоинстанционната присъда. Възражава срещу твърденията на държавното обвинение досежно наличието на неправилна оценка на доказателствения материал на първоинстанционния съд при постановяване на присъдата. От своя страна изразява становище, че единствените данни досежно противоправно поведение на подсъдимия са представени от пострадалото лице в неговия разпит в досъдебното производство. Твърди се наличието на съществени противоречия между тези показания от досъдебна и съдебна фаза. Предлага на съда да приеме, че показанията на пострадалото лице имат двойствена природа, като в конкретния случай са изолирани от останалия доказателствен материал, включително и от показанията, които са дадени от майката и бащата на пострадалата. Основното искане на защитата се свежда до твърдението, че данните за заплахи, извлечени от показанията на пострадалата, касаят период, който не е посочен в обвинителния акт. Защитникът предлага на съда да установи, че въпреки твърденията за страх и отправени закани, пострадалата е продължила да съжителства с подсъдимия и не дава рационално обяснение за това. От своя страна защитникът изразява становище, че ако заплашваното лице действително е изпитвало страх, то най-малкото от момента на възприемането му, е щяло да обективира този страх, като предприеме съответни действия, а именно като напусне съвместно обитаваното жилище.

Защитникът изтъква и доказателственото значение на твърдението на пострадалата, че заплахите към нея са били ежедневие. Навежда довод, че въз основа на този факт се обосновава извод, че се касае за обичайно използвани от подсъдимия думи или изрази, които са били в неговия речников фонд и обективно не биха могли да предизвикат основателен страх от осъществяването им. На базата на тези съждения защитникът изразява несъгласие с извода на прокурора пострадалата да е изпитвала основателен страх.

Защитникът посочва, че показанията на пострадалата са източник на доказателства за това, че единственият случай, в който тя е предприела някакви действия, е свързан с други събития, различни от отправени към нея заплахи, а именно, когато не открила сина си. На базата на предложението от защитата анализ на дадените от пострадалата показания се застъпва позицията, че ако тя въобще е изпитала страх, то източникът на този страх е бил отсъствието на детето ѝ, а не заплахите на подсъдимия. Този извод според защитата се извежда от факта, че едва тогава пострадалата предприела някакви действия, довели до освобождаване на съвместно обитаваното жилище.

При изложението на правните си изводи защитата твърди, че заканите, за които подсъдимият е бил предаден на съд, са част от изпълнителното деяние на престъпление по чл. 142 НК, за което подсъдимият вече е бил осъден и е понесъл своята наказателна отговорност. С така изложените доводи защитникът предлага въззивният съд да потвърди първоинстанционната присъда.

Подсъдимият П. в своя лична защита заявява, че поддържа становището на своя защитник.

В последната си дума подсъдимият П. моли въззивният съд да потвърди първоинстанционната присъда.

Въззивният съд, след като обсъди становищата на страните, доказателствата по делото по отделно и в съвкупност и след като провери изцяло правилността на присъдата, намира за установено следното.

От фактическа страна първоинстанционният съд е приел за установено, че Ю. Л. П. и св. В.С. К. били във фактическо съпружеско съжителство от 2012 г. От общото си

съжителство имат родени две деца - Й.Ю. П., род. на ***** г. и С.Ю. Па, род. на 12.07.2018 г. СРС е приел в мотивите към присъдата си, че подсъдимият и св. В.К. първоначално живеели на адрес гр. София, ж.к. *****, но в следствие в края на 2015 г. началото на 2016 г. се преместили в жилище на адрес кв. „Орландовци“, ул. „*****“ № ***** По-късно двамата преустановили съвместното си съжителство през втората половина на 2020 г. СРС е приел за установено, че още от самото начало връзката им била съпътствана от неразбирателство, ескалации на напрежението и отправяне на закани от подсъдимия към В.К. в неустановени по делото моменти и с неустановено по несъмнен начин конкретно съдържание.

За да обоснове изложените изводи относно фактите, първият съд се е позовал на доказателственото значение на показанията на св. В.И., депозирани в двата й разпита в хода на съдебното следствие, вкл. и приобщените чрез прочитане показания по реда на чл. 281, ал. 5 от НПК, дадени от същата свидетелка в хода на досъдебното производство пред орган на досъдебното производство (л. 69 до л. 71 от ДП), както и на показанията, депозирани в разпит пред съдия в хода на разследването (л. 74-75 от ДП), на показанията, дадени от С. Н. К. и Д.Х.И.; на писмените доказателства по делото, на заключението на КСППЕ, на справката за съдимост на подсъдимия и останалите писмени доказателства, приобщени по реда на чл. 283 от НПК към доказателствената съвкупност по делото.

Въззивният съд се солидаризира частично с установената от първия съд фактическа обстановка, като приема изменение в нея само и единствено относно датата на раждане на детето Й. П., което според прочетените показания на св. И., дадени от нея в разпит през съдия в досъдебното производство, е 20.08.2014г., а не както е приел първостепенният съд – *****г. Въззивният съд приема за установено, че посочената от св. И. дата на раждане на първото й дете – 20.08.2014г., е отразена достоверно в показанията й в досъдебното производство, тъй като е потвърдена и от хронологичното изложение на останалите факти в протокол за разпит пред съдия. По-нататък в показанията си пред съдия в досъдебното производство св. И. е посочила, че на 12.07.2018г. е родено **второто** дете от съжителството между нея и подсъдимия - тяхната дъщеря София. Твърдението за второ дете в семейството има смисъл само ако се приеме, че кореспондира с датата на раждане на първото дете – 20.08.2014г. Отделно от това, в хронологията от факти, на която са изградени мотивите към присъдата на първия съд, се акцентира върху момента, в който било преустановено фактическото съжителство между подсъдимия и пострадалата – втората половина на 2020г. Този факт правилно е изведен в мотивите на първия съд, но същият самостоятелно изключва другото твърдение – да е било налице фактическо съжителство преди твърдяната дата на раждане на детето Й. (*****г.).

Частично се споделя и доказателственият анализ в мотивите към първоинстанционната присъда с уточнението, че корекциите в интерпретацията на доказателствените източници не оказва влияние върху крайните изводи на първия съд за недоказаност на обвинението, послужили като основание за постановяването на атакувания с протест съдебен акт.

Безспорно установен е фактът на трайно създадени конфликтни отношения между подсъдимия и св. В.И. в периода на тяхното съвместно съжителство, фактът на системно упражняван от подсъдимия физически и психически тормоз над нея, свързан с отправени към И. обиди и заплахи с неустановено по делото съдържание и забрана да общува с други хора. Несъмнено са установени подозренията на св. И., че подсъдимият системно употребявал наркотични вещества, както и нейните подозрения, че агресивното му поведение е повлияно от тях. Споделя се изводът на първия съд относно доказателствената стойност на заключението на КСППЕ. Следва само да се направи корекцията, че въз основа на това заключение не се установява кога точно е настъпило състоянието на витална застрашеност, дали е съществувало през целия период на 2018 г. до 2020 г., т.е. до

момента, при който продължило фактическото съжителство между нея и подсъдимия или е възникнало във връзка с извършеното от подсъдимия престъпление по чл.142 НК, с което била засегната личността на св. И.. Споделят се изводите на първия съд, че св. И. страдала от системно упражнявано спрямо нея физическо и психическо насилие. Правилно първостепенният съд е ценил КСППЕ като източник на доказателства за това, че психичното състояние на св. И. към момента на освидетелстването не е повлияло върху нейната годност правилно да възпроизвежда фактите, имащи значение за производството и да дава достоверни показания за тях, нито има данни, че в предходен момент е била засегната нейната способност правилно да възприема и оценява фактите по случая. Въззивният съд също счита, че пострадалата е със съхранена свидетелска годност. Обоснован е доводът на държавното обвинение, че показанията на св. И., дадени в различни процесуални фази, са годин източник на доказателства, а за прочетените показания не е приложима забраната на чл.281, ал.8 НПК, доколкото се касае за два разпита, единият от които е проведен по реда, предвиден в чл. 223 НПК, а другият е бил приобщен при условията на чл.281, ал.5 НПК.

Споделят се изводите на първия съд, че нито един от конфликтите между пострадалата и подсъдимия не е възпроизведен в нейните показания в тези фактически параметри, които са очертани с обвинението, а останалите доказателствени източници не са достатъчно информативни, за да обосноват самостоятелно или в съчетан анализ с показанията на пострадалата постановяването на осъдителна присъда.

С обвинителния акт, с който подсъдимият е предаден на съд, са инкриминирани следните периоди: за първото деяние - неустановена дата в периода от месец октомври до месец ноември 2018г., за второто деяние - 15.01.2019г., около 05:00ч, за третото деяние- 18.08.2020г., около 20:00ч.

Съдът приема за установено, че описанието на първото инкриминирано деяние, което се съдържа в показанията на св. И. (през 2020г. с фамилно име К.), дадени от нея в съдебното производство, действително съответства на тази част от фактите, които обвинителната теза релевира като форма на изпълнение на престъплението. В разказа си пред съда св. И. е твърдяла, че подсъдимият насочил пистолет срещу нея в стаята и й казал, че ще я убие. Вярно е, че свидетелката И. отнася този случай в периода след началото на 2016г., когато се установила да живее с подсъдимия на посочения по-горе адрес в ж.к. „Орландовци”, в какъвто смисъл е конструираната обвинителната теза. От друга страна, показанията на св. И. са твърде вътрешно противоречиви в частта относно периода от време, в който се твърди, че е било осъществено именно това деяние. Противоречията са съществени до степен, при която възниква съмнението, че се касае за случай/случаи, за който/които и самата пострадала в нито един момент не би могла да си спомни от кой момент датират, при това на фона на не малката продължителност на съжителството ѝ с подсъдимия – повече от пет години.

В прочетените на основание чл.281, ал.5 НПК показания, дадени от нея в разпит пред разследващия орган в досъдебното производство, св. И. съобщава за деяние, което с оглед формата на изпълнение би могло да се идентифицира с инкриминираното. В тези свои показания тя твърди, че в периода от месец октомври до месец ноември 2018 г. срещу нея била отправена закана за убийство с насочено към нея оръжие. Вярно е, че веднага след това още в същия разпит от свидетелката е внесено уточнението, че случаят датира от около 3-4 месеца, след като се родило детето София. В същия разпит св. И. посочва, че дъщеря ѝ София е била родена на 12.07.2018г. (л.70, ДП) и това твърдение кореспондира с обвинителната теза инкриминираната закана да е била отправена три или четири месеца след раждането на второто дете София. Въпреки това въззивният съд счита, че и към този момент св. И. не е била сигурна поне приблизително кога и колко пъти във времето на фактическото ѝ съжителство с подсъдимия датира случаят на закана за посегателство срещу нейната личност, изразяваща се в насочването на пистолет, като не може да се изключи наслагването

на спомени от различни събития и периоди. Аргумент за извод в този смисъл се извлича и от факта, че в прочетените на основание чл.281, ал.5 НПК показания, дадени от пострадалата пред разследващия орган, въобще не са описани случаите на закани чрез насочване на оръжие в присъствие на детето Й., в какъвто смисъл са нейните твърдения в разпит пред съдия, а в разказа си пред съда св. И. за първи път съобщава, че е била заплашвана с насочено към нея оръжие във времето между Коледа и Нова година, като в показанията си не посочва календарната година, към която се отнасят тези събития. Отделно от това, в разпит пред съдия в досъдебното производство св. И. е споделила, че описаното по-горе деяние, свързано с отправена закана за убийство, изразяваща се в насочването на газов пистолет, е било осъществено многократно след като семейството се преместило да обитава жилище в кв. „Орландовци” в гр. София. Свидетелката съобщава, че е била засегната по описания начин „доста пъти”, както и че описаните закани са били отправяни включително в присъствието на първородното й дете Й.. В същия разпит свидетелката е обобщила в заключителните си изявления, че не може да се ангажира нито с конкретна дата, нито с конкретен брой на случаите, в които била заплашвана от подсъдимия с пистолет, но същите са били поне „4-5“. С оглед изложеното по-горе настоящият съдебен състав счита, че се касае за твърде съществени различия в показанията на пострадалата, дадени от нея в досъдебното производство, относно начина на изпълнение на закана за убийство, свързана с насочване на оръжие. Различията са очертани при съпоставката на два разпита, проведени в досъдебното производство, които са били приобщени към доказателствения материал от първоинстанционния съд чрез прочитането им. Те не са отделени един от друг в значителен период от време. Това е така, тъй като разпитът пред съдия по чл.223 НПК датира от 04.02.2021г., а разпитът пред разследващия орган – от 17.12.2020г. Периодът от време, изминал между двата разпита – по-малко от два месеца, е с твърде малка продължителност. Ето защо съдът приема, че изминалият период от провеждането на единия разпит до провеждането на другия не може да обясни факта на заличаването на такъв съществен спомен за времето на извършване на закана за убийство, изразяваща се в насочването на оръжие.

В заключение, що се отнася до обективния състав на престъплението, инкриминирано по първи пункт от обвинението, за което подсъдимият е предаден на съд, настоящият съдебен състав намира, че когато твърденията за времето и начина на извършване на твърдяното престъпление не могат да бъдат проверени от наличния доказателствен материал според изискванията на разпоредбата на чл.303, ал.2 НПК, когато са изчерпани способите за попълване на доказателствената маса и още повече при наличието на доказателства, че с такова или други подобни деяния пострадалата е била подлагана на системен тормоз от подсъдимия, не са налице основания за постановяването на осъдителна присъда. Това е така тъй като фактическите параметри на обвинението, относими към времето и начина на извършване на престъплението, не са доказани по несъмнен начин. В настоящия случай доколкото пострадалата е разказала за множество случаи на закана, изразяваща се в насочването на оръжие, които свързва още с времето, в което подсъдимият придобил газово оръжие (през 2016г. или през 2017г.), а обвинението визира само един единствен случай, без да е разграничен ясно от останалите случаи на подобна закана, както и при липсата на доказателства инкриминираната закана да е била осъществена именно в периода от октомври до ноември 2018 г., ако съдът постанови осъдителен съдебен акт, не би могъл да гарантира приложението на правилото „ne bis in idem” що се отнася до потенциалната възможност отговорността на подсъдимия да бъде ангажирана и за останалите подобни деяния.

По изложените съображения въззивният се съгласява с изводите на първоинстанционния съд, че показанията на пострадалата са източник на доказателства за повече от едно деяние, при което срещу нея било насочвано оръжие и не е ясно за кое от деянията е повдигнато и предявено съответно обвинение. По аргумент от мотивите по т.4.2.

от ТР № 2/2002г. по н.д. № 2/2002г. на ОШК на ВКС мястото и времето на извършване на твърдяното престъпление е задължителен реквизит на обвинителната теза. Дори и да се приеме, че в частта относно първото инкриминирано деяние обвинението се основава тъкмо на прочетените показания, които св. И. е дала пред разследващия орган в досъдебното производство, проверката им на базата на казаното от нея в разпит пред съдия в производството по чл.223 НПК, както и нейните изявления в разпит пред съда в хода на проведеното съдебно следствие от първия съд, не позволяват да се заключи, че се касае за траен спомен относно събития, които имат отличителен характер на фона на системния психически и физически тормоз, на който свидетелката е била подложена в продължение на години (от 2016г. до октомври 2020г.), за да бъдат свързани именно тези събития в причинно – следствена връзка с инкриминираните съставомерни общественоопасни последици. Извод за натрупването на емоционална тежест, която се намира в причинно-следствена връзка с оказано спрямо св. И. системно физическо и психическо насилие, включително и от конфликти, които имат битово - импулсивен характер, вероятно е довела до състояние на витална застрашеност, но този момент според настоящия съдебен състав е неустановен. Извод в тази насока се извлича от наличието на две групи доказателства.

Първата група са гласните доказателства, чрез които могат да бъдат проверени първоначалните изявления на пострадалата, послужили като основа на обвинителната теза. От съдържанието на показанията, които св. И. е дала в разпит пред съдия, е видно, че в хронологията на описаните събития, относими към 2018г., са възпроизведени вербални закани за убийство, съпроводени с насочването на пистолет, но за тях се твърди, че се отнасят към един доста по-ранен период, който предхожда раждането на детето София и са били отправяни многократно в присъствието на първородното дете Й.. Така на практика от самата пострадала са внесени съществени изменения в поддържаните до този момент факти относно времето и начина на изпълнение на първото инкриминирано деяние. Но и относно тези изменения тя не е била категорична доколкото в заключителната част на своя разказ в разпит пред съдия твърди, че не може да се ангажира с дати, но много пъти била заплашвана с пистолет – „поне 4-5 пъти”.

На следващо място, деянието, за което обвинението твърди, че е било осъществено през октомври – ноември 2018г., дори не е упоменато в хронологията на събитията за 2018г. в разпит на пострадалата пред съдия, като основният акцент в този разпит е поставен върху съвсем друг етап от съвместното съжителство с подсъдимия, а именно върху последвалите през 2020г. събития, свързани с отвлечането на детето Й., както и с отвлечането на самата пострадала. Оценката на нейните показания като надеждни обвинителни доказателства е още по – затруднена от факта, че конкретиката, внесена в разпит пред съдия, за отправени закани за убийство, изразяващи се в насочването на оръжие срещу пострадалата пред детето Й., не е възпроизведена в нейния разказ пред първоинстанционния съд. Тъкмо напротив, оценката за достоверност се обуславя от допълнителни затруднения, тъй като за първи път в този процесуален етап от развитието на наказателното производство от св. И. се внася нова конкретика относно времето на извършване на такова престъпление – между Коледа и Нова година, при това без да се посочва за коя календарна година се отнасят тези събития.

Втората група доказателства, чрез които могат да бъдат проверени първоначалните изявления на пострадалата, послужили като основа на обвинителната теза, се извлича от заключението на КСППЕ. В протеста срещу първоинстанционната присъда не се оспорват констатациите на първия съд при оценката на това заключение, която се свежда до значението на един не малък период с продължителност от около две години (от 2018 г. до 2020 г.), в който е продължило фактическото съжителство между пострадалата и подсъдимия и в който тя според вещите лица страдала от тревожно състояние с чувство на витална застрашеност. Важно е да се посочи, че КСППЕ е констатирала затруднения в социалното функциониране на пострадалата и наличието на отбягващо и защитно поведение в причинно-следствена връзка с натрупването на събития, които са натоварили

нейната психика в продължение на целия изследван период, още повече на фона на извършеното от подсъдимия отвлечение (престъпление по чл.142, ал.2, т.2 вр. с ал.1 НК), което също е обхванато от изследвания с КСППЕ период. Това отбягващо и защитно поведение обаче според показанията на самата пострадала е било обективизирано едва след инкриминирания период и най-малко през септември 2020г. Тогава е била подадена жалба в полицията. Едва след отвлечение на детето Й. (на 21.08.2020г.) пострадалата взела решение да напусне общо обитаваното с подсъдимия жилище.

Оценката на обсъдените по-горе групи доказателства води до извод, че подсъдимият в неустановен период от време и при неустановени обстоятелства системно е подлагал пострадалата на физическо и психическо насилие, но това насилие, независимо от неговия интензитет, което ѝ е било оказвано до септември 2020г. (момента, в който тя за първи път сигнализираща полицията), не е довело до решение от нейна страна да потърси защитена среда или до решение да ограничи контактите си с Ю. П. преди това. При така събраните доказателства и преди всичко въз основа на заключението на КСППЕ съдът стига до извод, че състоянието на св. И., характеризиращо се с витална застрашеност, би могло да се намира в причинно-следствена връзка и със събития, настъпили след инкриминирания период, както и да е резултат от системни прояви на агресия от страна на подсъдимия, т.е. от натрупано с годините напрежение от съжителството на пострадалата с него. Според показанията на самата пострадала проявите на агресия са се редували с периоди на сравнително спокойствие, в което тя е била водена от надежда, че подсъдимият би могъл да се промени. Така например в разпит пред съдия в досъдебното производство тя е твърдяла, че подсъдимият наистина имал желание на моменти да се промени, но това така и не се получило заради наркотиците (стр.2 от съдебния протокол от проведен разпит пред съдия от 04.02.2021г.). В същия разпит пострадалата твърди, че когато е била бременна с второто си дете, подсъдимият се държал с нея „нормално“ и дори я обгрижвал, като поведението му започнало отново да се променя в негативен аспект след раждането на детето София. Очакванията на пострадалата за евентуален благоприятен развой в отношенията ѝ с подсъдимия са възпроизведени и в показанията ѝ, дадени от нея в производството пред първоинстанционния съд. В този разпит отново се твърди, че отношенията ѝ с подсъдимия след раждането на второто дете се „подобрили“.

В тази връзка съдът дължи отговор на едно от основните възражения на защитата, а именно, че до август 2020г., когато подсъдимият отвлечъл детето Й., пререканията между пострадалата и подсъдимия имат битов характер и като такива са били възприемани както от нея, така и от субективна страна – от самия подсъдим. ВКС е установил трайна практика в разбирането, че при наличието на обвинение за извършено престъпление по чл.144, ал.3 вр. с ал. 1 НК съдът дължи убедителен отговор на въпроса дали се касае за битова свада или за закана, която обективно и субективно е насочена срещу волята на засегнатото лице. За разлика от заканата по чл.144 НК, при която думите и действията имат застрашителна насоченост срещу волята на потърпевшия и се използват съзнателно и със съдържанието, което имат, при битовия скандал същите изрази и действия се използват импулсивно, механично и имат единствено емоционален заряд, като най-често изразяват гняв и яд. С други думи, съдът е задължен да изследва съдържанието на умисъла, вложен в думите и действията на подсъдимия спрямо пострадалото лице, в които се обективира интелектуалният момент, като даде обоснован отговор дали се доказва наличието на съзнание у дееца, че отправя към пострадалия закана с престъпление, както и дали се доказва волевият момент, а именно отправя ли се заканата с цел да бъде възприета от жертвата и тя обективно да е възможно да предизвика страх от нейното осъществяване.

Съдът приема за основателно възражението на защитата на подсъдимия, че с оглед естеството на взаимоотношенията между Ю. П. и лицето, срещу което е била насочена заканата (св. И.), неизменно в общо установеното между тези лица фактическо съжителство до отвлечането на пострадалата през октомври 2020г., за което подсъдимият е бил предаден

на съд и осъден с влязъл на 09.02.2022г. съдебен акт, техните взаимоотношения са били трайно съпътствани от пререкания, които не се отличават съществено едно от друго. В този смисъл обвинението не преодолява тежестта да отхвърли съмнението, че се касае за импулсивни действия, които с тази цел са били отправяни от подсъдимия и като такива са били възприемани и от самата пострадала. Основание за такъв извод дава тази част от показанията на св. И. в разпит пред съдия по реда, предвиден в чл. 223 НПК, в които се твърди, че тя е подозирала наличието на психически проблеми, от които страда подсъдимият, както и че е възприела опита му да ги преодолее с прием на наркотици.

При отговор на въпроса дали и кои деяния на подсъдимия са били от естество обективно да предизвикат основателен страх от осъществяването на закана за убийство, имат значение и показанията на пострадалата, че независимо от интензитета на проявяваната към нея агресия до септември 2020г., когато във връзка с отвлечането на детето Й. тя подала сигнал в полицията за това, е имала очаквания, че подсъдимият би могъл да се промени. Съжителството между пострадалата и подсъдимия в едно общо домакинство в продължение на години, за което са налице категорични доказателства, обосновава извод, че св. И. е била наясно с характеристиките особености на подсъдимия, с естеството на неговите проблеми и дори и с факта, че същият притежава само и единствено газово оръжие. Това обстоятелство и фактът на променливите настроения на подсъдимия, които в продължителен период от време са създавали у нея очаквания, че агресията може да бъде трайно преустановена, а подсъдимият – да се промени, създават непреодолими съмнения, че инкриминираните закани в периода до септември 2020г. обективно са били от естество да предизвикат основателен страх за осъществяването им.

С атакуваната присъда подсъдимият П. е бил оправдан и по обвинението за извършени през 2019г. и 2020г. престъпления по чл.144, ал.3 вр. с ал.1 НК, а именно: за това, че на 15.01.2019 г., около 05,00 ч. в гр. София, кв. „Орландовци“, ул. „*****“ № 79, ет. 3, в апартамент 6, да се е закачил с убийство на В.С. К. с думите: „Ще те убия, ей момиченце, ти искаш да ме съсипеш, заради теб съм такъв!“, като това заканване би могло да възбуди основателен страх за осъществяването му; за това, че на 18.08.2020 г., около 20, 00 часа, в гр. София, кв. „Симеоново“, ул. „*****“, се закачил е убийство на В.С. К. - казал й: „Ще си купя пистолет и ще те застрелям, но няма да позволя да си отидеш!“ и това заканване би могло да възбуди основателен страх за осъществяването му. Така описаните деяния, също без изключение, както и първото инкриминирано деяние, обсъдено по-горе, предхождат отвлечането на пострадалата от подсъдимия през октомври 2020г., което е довело до прелом в техните взаимоотношения и за което той впоследствие е бил осъден, след като е бил предаден на съд. Всички изложени по-горе доводи предвид естеството на взаимоотношенията между подсъдимия и пострадалата за наличието на непреодолими съмнения, че инкриминираните закани в периода до септември 2020г. обективно са били от естество да предизвикат основателен страх за осъществяването им. Обосновано е възражението на защитата, че тези деяния са част от общо упражнявания спрямо св. И. в процеса на съвместното им съжителство физически и психически тормоз, т.е. част от ежедневието на подсъдимия и пострадалата, в което конфликтите и насилието над нея са били възприемани и от двамата като част от обичайната им комуникация.

Отделно от това, следва да се направи следното уточнение относно второто инкриминирано деяние. При собствена оценка на доказателствения материал въззивният съд констатира, че в нито един от разпитите на пострадалата, противно на обвинителната теза, не се съдържа категорично твърдение за извършено по отношение на нея на 15.01.2019г. съставомерно деяние на престъпление по чл. 144, ал.3 НК. Що се отнася до формата на изпълнителното деяние на престъплението, инкриминирано по втори пункт, то съответства на фактите, които се извличат от показанията на пострадалата от досъдебното производство, прочетени в открито съдебно заседание на 01.06.2022г. В този разпит се твърди, че подсъдимият бил „нашмъркан“, когато след прибиране от заведение й ударил няколко

шамара и се закарнал с думите „Ще те убия, ей момиченце, ти искаш да ме съсипеш, заради теб съм такъв!“ (стр.5 от протокола). От съдържанието на тези показания обаче не може еднозначно да се твърди дали описаният случай се отнася до 14.01.2019г. или до събития, които са се случили на следващия ден – 15.01.2019г., както се твърди от обвинението. Налице е съмнение и относно естеството на действително осъществилите се събития на 14.01.2019г. или на 15.01.2019г. В разпит пред съдия, проведен на 04.02.2021г., т.е. след по-малко от два месеца по-късно, св. И. твърди, че на 14.01.2019г. след като се прибрали с подсъдимия от заведение, той под влиянието на употребени наркотици започнал да се държи агресивно, да я заплашва с пистолет, да се заканва, че ако вземе децата, ще я убие и да я обижда с думи, които свидетелката е твърдяла, че не може да си спомни. По същество в двата основни източника на гласни доказателства от досъдебното производство (в разпита пред разследващия орган и в разпита пред съдия), макар и да са приобщени по начин, който позволява да бъдат ползвани при постановяването на крайния съдебен акт, е описана съвсем различна различна фактология като форма на изпълнително деяние на престъплението по чл.144, ал.3 вр. с ал. 1 НК. Това вътрешно противоречие в показанията на св. И., относими към второто инкриминирано деяние, не само че не се разрешава с нейните показания, депозиранни в съдебното следствие, което е провел СРС, но тъкмо напротив, още повече се задълбочава от липсващата конкретика за времето, в което е било извършено, както и с оглед въвеждането на нови факти относно естеството на оказания от подсъдимия физически и психически тормоз, изразяващ се според свидетелката в един от разпитите ѝ в отправянето на обиди, забрана да се среща с други хора и с нанасянето на множество удари в областта на лицето.

Съществени вътрешни противоречия в показанията на пострадалата се съдържат и при описанието на фактите, относими към обвинението за осъществено на 18.08.2020 г., около 20, 00 часа, в гр. София, кв. „Симеоново“, ул. „*****“ съставомерно деяние, инкриминирано в трети пункт от обвинението. Пред районния съдия в производството по чл.223 НПК пострадалата е твърдяла, че подсъдимият я обиждал с думите „глупачка, изрод, виж на какво приличаш, ще те убия“. В тази част от показанията си пострадалата е разказала, че подсъдимият я удрял по ръцете и ребрата. Мястото на извършване на третото инкриминирано деяние на адрес в кв. „Симеоново“, ул. „Погледец“ е отразено и в прочетените на основание чл.281, ал.5 вр. с ал.1, т.1 НПК показания, дадени от пострадалата в досъдебното производство пред разследващ полицай (стр.3 и 4 от протокола). Именно те са източник на доказателства за инкриминираната закана от страна на подсъдимия, че ще си купи пистолет, за да застреля пострадалата и да не ѝ позволи да си отиде. Следва обаче и по тази част от обвинението да се направи едно съществено уточнение. Проверката на този източник на доказателства показва, че той съдържа изявления на пострадалата, че тази случка датира от началото на август 2020г. и дори още от 01.08.2020г., а именно от период, който не съответства на инкриминирания (18.08.2020г.). Така подобно на описаните по-горе случаи, относими към първото и второто инкриминирано престъпление, противоречията в показанията на св. И. относно съществени елементи на изпълнителното деяние на престъплението, инкриминирано в трети пункт от обвинението, свързано с времето на осъществяване на съответните деяния и формата на изпълнение не намират разрешение в нейните изявления в разпит в производството пред първоинстанционния съд. Макар и в разпит пред СРС пострадалата да се придържа отново към датата 18.08.2020г., не става ясно на какви факти и обстоятелства се дължи констатираната по-горе вариативност в нейните изявления относно времето, в което се твърди, че е било осъществено това престъпление. Основателен е доводът на защитата, че посочените по-горе противоречия в показанията на пострадалата, ценени в съпоставка с последвалите събития – отвлечането на детето Й. от подсъдимия на 21.08.2020г., затруднената комуникация на пострадалата с подсъдимия след това, страхът ѝ за живота и здравето на детето и последвалото отвлечане на самата пострадала, след като била подмамена на отиде на адрес в гр. София под предлог да види

детето си, обосновават извод, че чувството за тревожност и витална застрашеност вероятно е било постоянно нейно състояние в периода на съжителството ѝ с подсъдимия, като не може да се изключи да е в причинно – следствена връзка и с извършеното от подсъдимия престъпление по чл.142, ал.2, т.2 вр. с ал.1 НК, което също е засегнало личността на св. И..

Отделно от това, съдът счита, че обвинението не се доказва по изискуемия от закона начин и въз основа на показанията, които св. В.И. е дала в повторен разпит пред първоинстанционния съд в ОСЗ от 28.06.2023г. (л.85, л.86, СП, СРС). Те са неинформативни за първото и третото инкриминирано престъпление, а относно второто инкриминирано деяние същата е заявила изрично, че е била заплашвана на рождения си ден (14.01.), но не може със сигурност да си спомни дали това се е случило през 2018г. или през 2019г., т.е. така внесената конкретика отново не би могла да подкрепи обвинението за извършено на 15.01.2019г. съставомерно деяние, което да осъществява състав на престъпление по чл.144, ал.3 вр. с ал.1 НК.

Въззивният съд намира, че доказателствената непълнота за точното съдържание на изречени от подсъдимия реплики, както и за извършените от него действия на инкриминираните дати не се отстранява и при анализ на останалите доказателствени източници. Настоящият съдебен състав споделя оценката на първоинстанционния съд, относима към доказателствената стойност на показанията, дадени от С. К. (майка на св. И.) и Добрин Д. (баща на св. И. и съпруг на св. С. К.). Верен е изводът на първия съд, че в показанията на св. С. К. се съдържат твърдения, които са напълно изолирани от съдържанието на доказателствения материал, събран с показанията на пострадалата, т.е. с преките източници на доказателства. Св. С. К. в разпит пред първия съд е твърдяла, че подсъдимият е заплашвал В.К. (по-късно с фамилно име И.), че ще я хване, ще си купи оръжие, ще я застреля, че е пишел, че ще я „утрепа, като я види“ и е показвал нож. От така изнесените факти не става ясно точно кой случай на конфликт между подсъдимия и пострадалата възпроизвежда св. К.. Верен е изводът на първия съд, че самата пострадала в нито един от своите разпити не е твърдяла за отправена закана за убийство с използването на нож, а отделно от това, такива факти не са инкриминирани и с внесения за разглеждане в съда обвинителен акт.

От показанията на свидетеля Д.Х.Д. не се установяват обстоятелства, включени в предмета на доказване, освен факта, че подсъдимият и В.К. са били семейна двойка. Свидетелят е посочил, че не знае подсъдимият да е притежавал оръжие и дъщеря му не е споделяла подсъдимият да е изваждал пред нея пистолет. Неговите показания са информативни преди всичко относно извършено от подсъдимия престъпление по чл.142 НК, за което подсъдимият вече е бил предаден на съд и осъден след развитието на друго наказателно производство.

Въззивният съд се съгласява с изводите на първата съдебна инстанция, че свидетелските показания на св. К. и Д. са изложени добросъвестно, но са неинформативни относно участието на подсъдимия в конкретно деяние на престъпление по чл. 144, ал.3 вр. с ал.1 НК, което да е индивидуализирано достатъчно ясно по време, място и начин на извършване, така че да бъде ценено като доказателствен източник по предявеното обвинение. Правилни са изводите на първия съд, че липсата на конкретика в показанията на посочените свидетели може да се обясни не само с изтеклия период от време, но и с факта, че пострадалата поначало се е въздържала да споделя факти от личния си живот с подсъдимия, като се е стремяла да забрави негативните изживявания.

В заключение въззивният съд намира, че е правилен и обоснован изводът на

първоинстанционния съд за липсата на доказателства относно времето, мястото, точните думи и действия на подсъдимия през инкриминираните дати. Отрицателният отговор дори на един от въпросите по чл.301, ал.1, т.1 НПК, винаги е основание за постановяването на оправдателна присъда. В настоящия случай е отрицателен отговорът на въпроса дали инкриминираните деяния са били извършени във времето, мястото и по начина, по който това е описано в обвинителния акт.

На второ място, съдът намира за установено следното. Психическото състояние на св. И., характеризиращо се с витална застрашеност, е констатирано с КСППЕ през март 2021г. Към този момент обаче престъплението по чл.142 НК, за което с влязла в сила присъда е бил осъден подсъдимият и което не е предмет на настоящото наказателно производство, също е било факт. Според приложената по делото справка за съдимост то е било извършено на 12.10.2020г. Поначало със заключение на СППЕ не може да се установява източникът на основателния страх по смисъла на чл.144, ал.1 от НК. Следователно, обвинението е следвало да ангажира доказателства, при това със степента на убедителност, която се изисква от чл.303, ал.2 от НПК, че съдържанието на съответната закана я прави съставомерна по чл. 144, ал.3 от НК. Обсъденият по-горе доказателствен материал дава основание за извод, че конфликтът между подсъдимия и пострадалата е съществувал в много по-голяма острота във връзка с извършеното от подсъдимия престъпление по чл.142 НК. Именно в периода след отвличането на детето Й., а именно от септември 2020г. датира и първият сигнал на пострадалата в полицията. Следователно, състоянието на витална застрашеност, установено от вещите лица през месец март 2021г., не може да се изключи да е настъпило именно в резултат на събития, настъпили след инкриминирания период. Ангажираните от обвинението доказателства за състояние на основателен страх, не се установи да са относими тъкмо към инкриминираните закани, доколкото и след 18.08.2020г. конфликтът между подсъдимия и св. И. е продължил, при това с особена интензивност във връзка с извършеното от подсъдимия престъпление по чл.142 НК. В ситуацията на тежък конфликт между св. И. и подсъдимия, свързан с извършено от последния престъпление по чл. 142 НК, обвинението не е успяло да преодолее доказателствената тежест да установи по несъмнен начин, че психичното състояние на св. И., представляващо витална застрашеност, е било обусловено тъкмо от инкриминираните действия и реплики, относими според обвинението към един значително отдалечен период от врем спрямо периода, в който пострадалата е била освидетелствана от вещите лица.

С престъплението по чл.144, ал.3 от НК се засяга личната свобода на личността. И това е така, тъй като с извършване на престъплението се цели промяна на поведението и действията на заплашения противно на волята му в исканата от дееца насока. За осъществяване на това престъпление от обективна страна се изисква обективизиране чрез думи или действия на закана с убийство спрямо определено лице. Съгласно указанията в ТР №53/18.09.1989г. на ОСНК за съставомерността на деянието по чл.144, ал.3 вр. с ал.1 НК не е необходимо лицето действително да се е изплашило, а само да съществува основание, че заканата би могла да се осъществи. С други думи, обективната съставомерност на

престъплението по чл. 144, ал.3 пр.1 вр. ал.1 от НК изисква възприетите от пострадалото лице заплахи с оглед обстоятелствата, при които са отправени, обективно да са годни да породят у него основателен страх от осъществяването им. За да се осъществи състав на престъпление по чл.144, ал.3 от НК, от субективна страна, деецът следва да съзнава съдържанието на закана, както и факта, че тя е възприета от заплахения като действителна заплаха. От обективна страна се установи, че към инкриминираните дати св. И. е възприела като действителна заплаха нанасянето на телесна повреда и обидни думи, в който случай деянието е съставомерно по чл.144, ал.1 НК и съгласно особената разпоредба на чл.161 НК се преследва по тъжба на пострадалия. В настоящия случай хронологията по случая след деянието формира непреодолимо съмнение, че репликите, за които пострадалата е разказала в показанията си, не са могли да възбудят основателен страх от осъществяването на убийство. Не съществува основание, на базата на което да се приеме, че подсъдимият би могъл действително да осъществи закана за убийство. Инкриминираните реплики и действия или други подобни реплики и действия са били ежедневие в комуникацията между него и св. И., като съжителството между двамата въпреки това е продължило и след инкриминирания период. Св. И. е била наясно, че подсъдимият притежава не огнестрелно, а газово оръжие, с неговия речников фонд, както и че поведението му е повлияно от прием на наркотични вещества. На фона на така създадите се трайно конфликтни взаимоотношения между св. И. и подсъдимия, които в различни периоди от време са се редували с „подобрения“ и са били придружавани с очаквания от страна на самата пострадала за „подобрения“, съдът приема за установено, че св. И. не е изпитала основателен страх от осъществяването на закана за убийство и обективно не би могла да изпита основателен страх за осъществяването на закана за убийство, а основателен страх от осъществяването на телесна повреда. Без съмнение, подсъдимият е личност с нисък праг на дразнимост и това обстоятелство също е било известно на св. И. от съвместното ѝ съжителство с него и в продължителен период от време се е съгласявала с това. Обвинението не е преодоляло доказателствената тежест да установи до каква степен тази особеност в характера на подсъдимия, повлияна от редовния прием на наркотични вещества, за която е разказала св. И., на фона на взаимоотношенията между нея и подсъдимия, би могла да бъде възприета сериозно към инкриминирания период. По изложените съображения настоящият съдебен състав прием за установено, че от обективна страна инкриминираните закани и действия не са били от естество да предизвикат основателен страх за осъществяването им, което е друго самостоятелно основание за извод, че оправдателната присъда следва да бъде потвърдена.

С оглед всичко изложено съдът намира, че първоинстанционният съдебен акт е правилен и законосъобразен, поради което следва да се потвърди. Първоинстанционната присъда е постановена при безспорно и коректно изяснена фактическа обстановка, без да са допуснати нарушения на процесуалните правила и на материалния закон.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 334, т. 6, вр. чл. 338 от НПК,
СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло присъда № 399 от 24.08.2023г. по НОХД № 2771/2022 г. по описа на СРС, НО, 109-ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и/или протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____